

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4852/07
19.03.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, као председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, као чланова већа, са саветником суда Зораном Брајовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против оспореног закључка туженог органа Управног одбора Републичке агенције за телекомуникације из Београда број гг од 22.05.2007. године, са заинтересованим лицима: 1) "ББ" и 2) "ВВ", у предмету одузимања дозволе за рад радио станица, у нејавној седници већа одржаној дана 19.03.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком који је коначан у управном поступку одбачен је захтев тужиоца за покретање поступка за одузимање дозвола за рад радио станице "ББ" и "ВВ", број 1049-П од 17.04.2007. године поднет преко пуномоћника адвоката АБ, заведен под бројем 01-031-24 од 23.04.2007. године, због ненадлежности.

У тужби, којом је покренуо управни спор, пуномоћник тужиоца оспорава законитост закључка туженог органа због свих законских разлога. Истиче да је у случају ненадлежности тужени орган морао тужиоцев захтев да пошаље без одлагања, надлежном органу што исти није учинио чиме је повредио одредбе члана 56. став 3. и 4. ЗУП-а. Сматра да тужени није могао мериторно да закључује да не постоји ниједан разлог за покретање поступка за одузимање дозвола за емитовање програма овде заинтересованим лицима, јер то ненадлежни орган не може знати, па исти није овлашћена да износи такве закључке у оспореном акту. Даље наводи да је захтев сличне садржине и истоветне суштине поднео дана 22.03.2007. године Републичкој радиодифузној агенцији која по том захтеву није одлучила из којих разлога је покренут управни спор због „ћутања администрације“ у предмету овог суда У. 4627/07. Коначно наводи да заинтересована лица не испуњавају законске услове за добијање дозволе за емитовање програма, са разлога које је ближе навео у тужби, па предлаже да због свих наведених разлога, суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног закључка, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица 1) "ББ" и 2) "ВВ" нису у остављеном року доставили одговор на тужбу коју су уредно примили према повратницама у списима.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на исту, као и целокупне списе предмета ове управно - правне

ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног закључка јер је одредбом члана 82. став 3. и 4. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03 и 36/06), између осталог, прописано да дозволу коју издаје Агенција представља саставни део дозволе за емитовање програма коју издаје регулаторно тело надлежно за радиодифузију и за издавање дозвола за емитовање, односно дистрибуцију радио и телевизијских програма – Републичка радиодифузна агенција, а Агенција издаје дозволу за радио станицу на основу захтева Републичке радиодифузне агенције и доставља је Републичкој радиодифузној агенцији ради спровођења поступка за издавање дозволе за емитовање програма.

Сагласно наведеном, по ставу овог суда, по предметном захтеву тужиоца могао је само да одлучује други стварно надлежни орган – РРА, па је првилно поступио тужени орган – РАТЕЛ када је оспореним закључком одбацио тужиочев захтев због ненадлежности.

Цењени су наводи тужбе тужиоца „да је тужени орган сходно члану 56. ст. 3. и 4. ЗУП-а био дужан да тужиочев захтев пошаље без одлагања надлежном органу“, па Врховни суд Србије налази да су исти неосновани, будући да је тужилац предметни захтев исте садржине поднео надлежном органу – Републичкој радиодифузној агенцији месец дана раније – 22.03.2007. године, па би слање таквог захтева од стране туженог органа било безпотребно, тим пре што је тужилац због недоношења решења по том захтеву покренуо управни спор против Републичке радиодифузне агенције у предмету овог суда У. 4627/07. Стоји чињеница да је тужени оценио као неосноване наводе тужиоца да овде заинтересована лица не испуњавају законске услове за емитовање програма, али такав став туженог органа не чини оспорени закључак незаконитим, будући да тужени као ненадлежни орган није донео никакву мериторну одлуку по том питању.

Врховни суд Србије се није упуштао у основаност и других навода тужбе тужиоца, јер те наводе тужилац може истичати само у посебном управном поступку пред **надлежним органом**.

Налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 19.03.2008. године, У. 4852/07

Записничар, Председник већа-судија,

Зорана Брајовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС